

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 112

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 17/10/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng tu, chào mọi người! Hôm qua giảng đến đoạn thứ 48 của Cảm Ứng Thiên: “*Khinh miệt thiên dân, nhiễu loạn quốc chánh.*” (Khinh miệt muôn dân, nhiễu loạn quốc chánh.) Chúng ta xem thấy ở thế gian, phàm là tà pháp tà giáo thì hầu như đều tạo ra ác nghiệp. Giống như Pháp Luân Công ở Trung Quốc hiện nay, chỉ lo cho danh lợi của mình, không quan tâm đến lợi ích của người dân, lừa gạt chúng sanh, nhiễu loạn xã hội, tội nghiệp này vô cùng nặng. Mặc dù họ có thể trốn tránh pháp luật nhưng không trốn tránh được nhân quả, trước mắt chỉ đạt được một chút lợi ích, sau đó phải thọ khổ vô cùng. Người học Phật nhất định phải hiểu rõ đạo lý này, tuyệt đối không được tham cái lợi nhỏ nhất thời mà mang đến cho chính mình hậu họa vô cùng, đây là ngu si đến cực điểm. Phật Bồ-tát khởi tâm động niệm, hết thấy việc làm không gì không phải lợi ích chúng sanh, an định xã hội, đây là tâm Phật, đây là sự nghiệp của Bồ-tát. Niệm niệm nhất định phải nghĩ cho chúng sanh, bất luận nghề nghiệp nào, bất luận phương thức sinh sống nào cũng đều là Bồ-tát đạo, đều là Bồ-tát hạnh.

Hôm qua, cư sĩ Thôi Ngọc Tinh ở Đông Bắc gọi điện cho tôi, nói là công việc của cô hiện tại đang gặp khó khăn, cô ấy rất muốn bỏ cuộc. Sáng sớm hôm nay lại điện thoại cho tôi, tôi khuyên cô ấy hãy hành Bồ-tát đạo, đừng vì lợi ích của bản thân. Cô ấy nói: “Dạ phải”, cô ấy đều vì nhân viên, vì xã hội nhưng lại bị rất nhiều hủy báng, rất nhiều chướng nạn, những thứ này khó mà tránh khỏi, ngôn ngữ có câu: “Việc tốt lắm dầy vò.” Cha mẹ nào mà không thương yêu con cái, đâu có chuyện không nghĩ cho con cái? Nhưng con cái vẫn cứ oán trách cha mẹ, vẫn cứ gây ra cho cha mẹ rất nhiều phiền phức. Cha con còn như vậy thì ông chủ và nhân viên sao có thể ngoại lệ được? Cô ấy liền kể cho tôi nghe một việc, cô nói trước đây công nhân viên ở trong công ty mỗi ngày đều niệm Phật nghe kinh, mọi người đều rất hoan hỷ, bình an vô sự. Tôi nói: “Bây giờ cô cứ làm như vậy đi!” Cô nói: “Hiện nay không thể rồi. Pháp Luân Công vừa dấy lên thì họ không còn nghe kinh nữa, họ cũng không niệm Phật nữa.” Cô nói hiện nay tâm của họ đã loạn, ý kiến quá nhiều, khiến cô rất khó quản lý. Tôi nói vẫn phải nghe kinh,

nhất định phải phân định rõ ràng giữa Phật pháp và Pháp Luân Công, Phật pháp tuyệt đối không có liên quan gì đến Pháp Luân Công, phải nói rõ việc này, nói tường tận. Trước đây, rất nhiều người trong công ty bạn đều rất hoan hỷ, nhất tâm nhất ý, do đây có thể biết hiệu quả của Phật pháp đích thực là thù thắng, nhất định phải giải thích rõ ràng với mọi người, giải trừ những hiểu lầm này.

Người không nghe kinh thì nhất định sẽ nghĩ tưởng lung tung, không những là người bình thường trong thế gian, mà người học Phật chúng ta cũng như vậy, phiền não tập khí quá nặng, ba ngày không nghe kinh thì hoàn toàn đã thoái chuyển rồi. Cho nên, tôi nói với cô ấy, gần đây tôi nghe được rất nhiều việc cảm ứng, quý thần cũng mong mỗi được nghe kinh, hơn nữa còn mong muốn được kéo dài thời gian nghe kinh, một ngày nghe hai giờ thì không đủ. Những cảm ứng này, xem từ biểu hiện bên ngoài thì dường như đều là quý thần, nhưng trên thực tế theo tôi nghĩ đều là chư Phật Như Lai hóa hiện, nên dùng thân nào để độ thì các ngài thị hiện thân ấy. Con người chúng ta hiện nay đã không phải là người nữa, trong mắt của Phật Bồ-tát là nên dùng thân quý thần để độ thì hiện thân quý thần để độ chúng ta, lẽ ra chúng ta phải biết hổ thẹn. Phật thị hiện làm thiện tri thức trong nhân gian nhưng chúng ta gặp được mà lại không tin tưởng, nghe đến quý thần thì liền sợ hãi, không dám thiếu cảnh giác, là Phật Bồ-tát thị hiện thân quý thần đến độ chúng ta. Phật Bồ-tát dùng thân phận trong ác đạo đến độ chúng ta, đây là hiển thị ra trí tuệ không gì sánh bằng, là phương tiện thiện xảo, chúng ta ở nơi đây phải đề cao cảnh giác mà hết lòng nỗ lực tu học.

Hiện giờ người giảng kinh ít, không dễ thỉnh được pháp sư. Thế nào là pháp sư giỏi? Thế nào là thiện tri thức chân thật? Họ nhất định không có tư tâm, họ nhất định không vì bản thân. Hôm nay tôi khuyên cư sĩ Thôi Ngọc Tinh nhất định không nghĩ vì lợi ích bản thân, cũng đừng nghĩ vì lợi ích của gia đình cô nữa, phải niệm niệm đều nghĩ vì công nhân viên trong xí nghiệp. Xí nghiệp của cô có hơn 4.000 công nhân viên, niệm niệm nghĩ vì lợi ích của những người này, niệm niệm nghĩ vì lợi ích của mọi người trong xã hội, vậy thì bạn chính là Bồ-tát. Có thể vì nhân viên, người quản lý vì nhân viên mà phục vụ, nhân viên vì xã hội mà phục vụ, xã hội vì quốc gia mà phục vụ, quốc gia vì thế giới mà phục vụ, việc này gọi là Bồ-tát đạo, đây mới gọi là Phật pháp. Chúng ta đem Phật pháp thực tiễn vào trong đời sống hiện thực, Phật pháp tuyệt đối không phải đàm huyền thuyết diệu. Nếu vì lợi ích của mọi người nhưng bên trong vẫn xen tạp, không bỏ đi lợi ích của bản thân thì đó là phàm phu, không phải Bồ-tát, vẫn cứ mê mà không giác, nhiễm mà không tịnh.

Học làm Bồ-tát thì phải học cho thật giống, phải học đến triệt để, phải học đến cứu cánh. Bất luận là người nào, bất luận bản thân trải qua đời sống ra sao, bất luận bản thân đang phục vụ ở cương vị công tác nào, chỉ cần không có tâm riêng tư, không có tâm tự lợi, tất cả đều nghĩ cho chúng sanh, nghĩ cho đoàn thể, phục vụ một cách chân thành từ bi thì người này chính là Bồ-tát hóa thân. Người này bất luận họ làm sự nghiệp gì thì cũng nhất định sẽ được chư Phật hộ niệm, thiên long thiện thần bảo hộ. Những khó khăn, thậm chí là tai nạn có khi khó tránh khỏi, đó là do nguyên nhân gì? Do nghiệp lực chiêu cảm, nghiệp lực không thể tiêu trừ thì nhất định không thể tránh khỏi tai nạn. Tiêu trừ nghiệp chướng phải bắt đầu làm từ bản thân, nếu nghiệp chướng của bản thân không thể tiêu trừ thì làm sao có thể giúp đỡ người khác? Phải hiểu đạo lý này. Trong khu vực này, người sáng tỏ nhiều, người giác ngộ nhiều, họ tại sao có thể sáng tỏ, có thể giác ngộ vậy? Phải dựa vào giảng kinh thuyết pháp. Trong lục đạo đều là phàm phu, đều là người mê đánh mất tự tánh, không có Phật Bồ-tát dạy bảo thì họ làm sao giác ngộ? Chân thật phát đại tâm, học kinh giáo, xả mình vì người, sự việc này quý vị phải tỉ mỉ mà suy nghĩ, nghĩ thông rồi thì liền hiểu rõ, bạn liền biết được phải nên như vậy! Con người trong một đời thọ mạng ngắn ngủi, cho dù sống đến một trăm tuổi thì vẫn là quá ngắn ngủi, hà tất phải tạo nghiệp? Vì lợi ích của bản thân thì liền tạo nghiệp.

Cho nên Phật Bồ-tát trụ thế, năm xưa Thích-ca Mâu-ni Phật còn ở đời đã thị hiện cho chúng ta xem, đúng như những gì trong kinh Kim Cang nói, tư tưởng, kiến giải, ngôn ngữ, hành vi của ngài đều là biểu hiện ra “không tướng ta, không tướng người, cũng không tướng chẳng phải pháp”. Những gì mà cả đời ngài nói, ngài đều thực hiện được, toàn bộ đều hiện thị đầy đủ trên cương vị công việc và đời sống của ngài. Thế nhưng chúng ta không thấy ra được, còn người giác ngộ thì có thể thấy ra, trong hội Bát-nhã, tôn giả Tu-bồ-đề đã thấy ra được và tán thán: “Hiêm có Thế Tôn.” Vì sao hiêm có? Bởi thực hiện được nên hiêm có. Người trong thế gian, chúng sanh trong lục đạo, có ai mà không vì bản thân? Ai ai cũng vì bản thân, việc này không có gì hiêm có. Hiện nay gặp một người không vì bản thân, từng li từng tí hoàn toàn đều là vì chúng sanh, việc này hiêm có. Tâm này hiêm có, thế nên sự hành trì của ngài cũng là hiêm có. Cho nên, trước tiên phải phát tâm, phải phát tâm vô thượng Bồ-đề, tâm này vừa phát thì tự nhiên có thể yêu thương hết thảy chúng sanh, trong kinh Vô Lượng Thọ gọi là “nhân từ, bác ái”. Từ “bác ái” là xuất phát từ kinh Vô Lượng Thọ. Có tâm yêu thương thì sẽ thật sự hoan hỷ vui vẻ, cho dù phải chịu rất nhiều oan khuất cũng sẽ không thoái

tâm, cũng sẽ không thay đổi chí hướng, hết lòng nỗ lực phục vụ cho hết thảy chúng sanh.

Sự phục vụ của Phật Bồ-tát đối với chúng sanh không giống sự phục vụ của người trong thế gian. Mục đích phục vụ chủ yếu nhất của Phật Bồ-tát là giúp đỡ chúng sanh giác ngộ, đây gọi là Phật pháp. Nếu như không làm được điểm này thì đó là thế gian pháp, không phải là Phật pháp, là phục vụ trong thế pháp, phục vụ trong Phật pháp thì từng chút đều là giúp chúng sanh giác ngộ. Sự việc này chúng ta thấy được rất nhiều trong kinh Bát-nhã, thấy được rất thấu triệt. Trong kinh Hoa Nghiêm thì càng biểu diễn cụ thể hơn cho chúng ta xem, chúng ta phải thể hội được. Từ việc đọc kinh thì có thể thấy được tình hình sinh hoạt thực tế của chư Phật Bồ-tát và hết thảy chúng sanh, kinh giáo và hiện thực là nhất định không thể tách rời, là một không phải hai, như vậy mới gọi là hiếm có. Nếu như kinh giáo tách rời thực tế thì đây không phải là lỗi của Phật Bồ-tát, mà là lỗi của chúng ta, bản thân chúng ta không biết học cho nên hai điều này mới tách rời nhau; nếu biết học thì Phật pháp chính là đời sống thực tế. Vào thời xưa, khi Phật pháp chưa truyền vào Trung Quốc, trong số cổ thánh tiên hiền của Trung Quốc, chúng ta tin tưởng sâu sắc là có Phật Bồ-tát ứng hóa ở trong đây. Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, Chu công, Khổng tử, tâm hạnh của các ngài, chúng ta dùng kinh Phật để đối chiếu thì có thể biết rõ đó đều là Phật Bồ-tát.

Trong phần tiểu chú của Cẩn Ứng Thiên có đoạn: “*Đế Nghiêu nói*”, Vua Nghiêu, “*giữ tâm của ta là ở thiên hạ, để tâm giúp đỡ nơi dân nghèo*”. Chúng ta hãy xem dụng tâm của các ngài, điều mà các ngài nghĩ là những gì? Điều nghĩ đến là chúng sanh khổ nạn trong thiên hạ, trong mỗi niệm đều là làm sao giúp đỡ những chúng sanh này lìa khổ được vui. Nếu muốn giúp đỡ chúng sanh, chúng sanh thiếu thức ăn thì cho họ một ít thức ăn; họ thiếu mặc thì tặng cho họ một ít quần áo, đây là ân huệ nhỏ, đây chưa phải là biện pháp, nhất định không thể dạy chúng sanh luôn sống dựa dẫm vào sự cứu giúp của người khác, đây không phải là từ bi cứu đời. Từ bi cứu đời là phải dạy chúng sanh có trí tuệ, có năng lực tự mình mưu sinh, tự cầu đa phước, đây mới là chân thật từ bi cứu đời. Chân thật từ bi cứu đời cần phải làm từ đâu? Từ dạy học, dạy họ. Họ không có trí tuệ thì dạy dỗ họ, khai mở trí tuệ cho họ; họ không có năng lực sinh sống thì dạy kỹ năng cho họ, dạy cho họ năng lực mưu sinh, cho nên mới nói “dạy học làm đầu”. Mà dạy học cứu cánh viên mãn triệt để chính là những gì trong Phật pháp nói là giúp đỡ hết thảy chúng sanh chuyển mê thành ngộ, đây chính là vượt hơn những dạy học thông thường trong thế gian. Đại triệt đại ngộ chính là Phật Bồ-tát, giác ngộ

cứu cánh triệt để chính là vô thượng Bồ-đề, điều mà Phật Bồ-tát dạy chúng sanh chính là những điều này. Chúng ta phát tâm học Phật cũng chính là học những điều này.

Phật Bồ-tát đại từ đại bi, bản thân chúng ta có thể thành tựu hay không then chốt là ở hiếu học, điều này tôi đã nói qua rất nhiều lần rồi. Nếu không hiếu học thì dù có thầy tốt cũng uống phí, một đời này của chúng ta có thể thành tựu hay không thì quyết định ở chỗ có hiếu học hay không. Lâm trưởng Trần Quang Biệt của Cư Sĩ Lâm gần đây vãng sanh Tịnh độ, ông đã biết trước ngày giờ cách đó ba tháng, ông làm sao tu thành? Do hiếu học. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên nói với tôi, trong bốn năm vừa qua, lão lâm trưởng mỗi ngày đều nghe kinh tám tiếng đồng hồ, vì vậy mà ông thành công. Trong bốn năm mắc bệnh, thân thể ông không tốt, không thể làm việc, ông nằm trên giường, trên giường có đặt một cái tivi lớn, tất cả những băng ghi hình của chúng ta, ông đều đem một bộ về nhà, mỗi ngày đều xem, mỗi ngày xem tám tiếng đồng hồ, đã xem bốn năm. Ông đã hiểu rõ, đã tường tận, tín tâm nguyện tâm kiên định, vạn duyên buông xuống, nhất tâm cầu sanh Tịnh độ, ông đã được như nguyện, ông đã thành tựu. Cho nên các bạn xem thấy từ xưa đến nay, phàm là người thành tựu, không có gì khác là ngoài việc hiếu học; phàm là người không thể thành tựu, chúng ta hãy quan sát thật kỹ, là do không hiếu học. Người hiếu học sẽ tùy thuận lời dạy của Phật-đà, còn người không hiếu học thì sẽ tùy thuận phiền não tập khí của chính mình. Nhân không đồng thì quả báo đương nhiên không giống nhau, việc này chúng ta cần phải giác ngộ sâu sắc. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.